

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke I

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 383.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670057373296.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

En anden Ting, der uidentvivi var værd at tænke paa, er en Folke-Udgave af Riimkrøniken, noget, der heller ikke kunde falde synderlig bekosteligt, naar man hjulpes ad, og som maaskee, 384 mere end noget andet, vilde bidrage til at vække Folkets historiske Aand, især, naar den alt forud var blevet dem lidt bekiendt giennem fornævnde historiske Udtog. Imidlertid er det at mærke, at den, for at gjøre den tilsigtede Virkning, maatte læmpe Tunge og Riim efter Folkets Øren, finde sig i samme Forandring, som Sprogets Aand har fundet sig i, thi ellers kom Fædrenes Aand derigiennem ei til at tale til Folkets Hjerte, men for døve Øren. Læmpelig maatte mangelstedes Ordene, især Rimene, forandres, Aand og Mening og Indhold dog aldeles ubeskaaret og uforkrænket, saa Alt kunde falde let og klinge net i Folkets Øren. Denne Udgave skulde da være, ikke et Modstykke, men et Sidestykke efter menig Mands Tarv, til den Udgave for de Boglærde, der naturligviis skulde indtil den ængsteligste Omhyggelighed frede om dens ældste bekiendte Skikkelse, der for det historiske Studium er ubetalelig. Mange kunde maaskee mene, at man heller maatte skrive en ny Riimkrønike til Folket, end umage sig saameget med den gamle, og det er sandt, at det kostede vel mindre Umage, og gav Leilighed til at sige mange Ting, man nu maa giemme; men paa Nyttens skal man her ene see, og det er klart, at Fædrene maa selv bedst forstaa at oplive deres Minde hos Børnene, og vi veed desuden, det er en gammel Sandhed, at hvad der kommer lige fra Hjertet, gaaer lige dertil, og Fædrene talde reent ud af Posen, imedens vi har ondt nok ved at tale reent udaf Skiægget; thi selv naar vi tale af Hjertet, gaaer det dog for det meste først igiennem Hovedet, og de Hjerter, vor Tale skal virke paa, maa da være forenede med Hoveder, der omtrent svare til vores, ellers koster det Hovedbrud at forstaae os, og deraf følger, at Menigmand kan knap faae vore Tanker i sit Hoved, og faaer da endnu mindre vore Følelser i sit Hjerte. For altsaa at kunne give en ny Riimkrønike, der svarede til den gamle, maatte vi blive saa fortrolige med Fædres Aand og Tungemaal, at vi talde som de, og lode dem da naturligviis tale selv *med vor Tunge*, netop hvad jeg nys foreslog. En anden Sag er det, om man ikke skulde udelade, hvad der blot fylder op, og vel stundum skiller ad, hvad der skulde høre sammen, thi naturligviis vare Fædrene ikke heller ufeilbare, samt om man ei skulde prøve at rime lidt i Fædrenes Aand og den gamle Stiil om de følgende Konger.